

LIBRIS

We know
books

Arnaldur Indriðason
Doar întunericul ştie
Titlul original: *Myrkrið veit*

Copyright © Arnaldur Indriðason, 2017
First published in Icelandic by Vaka-Helgafell.
Published in the Romanian language by arrangement with Reykjavik Literary
Agency, Iceland, www.rla.is
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2025 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
INDRIÐASON, ARNALDUR

Doar întunericul ştie / Arnaldur Indriðason ; trad. de Ioana Bena. -
Bucureşti : Crime Scene Press, 2025
ISBN 978-630-6542-98-7

I. Bena, Ioana (trad.)

821.113.3

Coperta: CORNELIA MOȚĂIANU
Redactor: HORIA NICOLIA URŞU
Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION
Tehnoredactor: SIMONA PREDA
Bun de tipar: noiembrie 2025
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Arnaldur Indriðason

Doar întunericul ştie

traducere de Ioana Bena

CRIME SCENE PRESS
2025

Nu și-ar fi putut dori o vreme mai bună. Stătea alături de grupul ei de turiști, admirând priveliștea ghețarului. Scotocea în rucsac după un sendviș, când privirea îi căzu din întâmplare pe o umflătură a crustei de zăpadă, care aducea cu un chip omenesc.

Avu nevoie de o clipă ca să înțeleagă ce vedea. Sări în picioare, țipând ca din gură de șarpe și spulberând liniștea calotei glaciare.

Turiștii germani îngrămădiți în jurul ei săriră în sus de spaimă. Nu înțelegeau ce anume declanșase reacția atât de violentă a ghidului lor islandez, o femeie mai în vârstă, care până atunci dăduse dovadă de un calm imperturbabil.

Se apropiau de finalul turului ghețarilor. Cu o zi în urmă urcaseră pantele celebrului Eyjafjallajökull, vulcanul cu un nume imposibil de pronunțat. Acesta devenise o destinație turistică populară în urma celebrei sale erupții din 2010, când traficul aerian european fusese paralizat de norul de cenușă care erupsese de sub calota de gheață. Multă vreme după aceea, totul în jur fusese îngropat sub un strat gros de cenușă; acum, cenușa se risipise în cea mai mare parte, suflată de vânt sau absorbită în sol, iar versanții muntelui reveniseră la verdele intens al mușchiului.

Turul era programat să dureze zece zile, urmând să includă patru calote glaciare. Plecaseră din Reykjavík cu mai bine de o săptămână în urmă, în vehicule de teren speciale. Petrecuseră noptile la cele mai bune hoteluri din sud-vestul țării, astfel încât germanii, un grup de prieteni înstăriți din orașul Wolfsburg,

cunoscut pentru industria auto, să nu fie nevoiți să renunțe la confortul lor. Picnicurile rafinate de pe calotele glaciare erau urmate de cine cu fantezii gastronomice seara, la hotelurile lor. În timpul zilei, făceau scurte drumeții pe distanțe moderate, cu pauze pentru gustări. Avuseseră noroc de o vreme neobișnuit de bună pentru luna septembrie, soarele strălucise pe un cer fără nori, iar germanii pususeră fără încetare întrebări despre încălzirea globală și impactul efectului de seră asupra Islandei. Ghidul vorbea fluent germana, căci studiasse literatura la Universitatea din Heidelberg, astfel încât turul se desfășurase în întregime în această limbă, cu excepția celor două cuvinte-cheie în engleză: *global warming*.

Ghidul le descriesese schimbările suferite de clima islandeză în ultimii ani. Verile deveniseră mai calde, cu mai multe ore de soare, dar – gluma obligatorie! – nimeni nu se plângea de asta. Dispăruseră vechile veri imprevizibile; de-acum aproape că puteai conta pe faptul că vremea bună avea să dureze zile, ba chiar săptămâni la rând. Și iernile deveniseră mai blânde, cu ninsori mai puține, dar acest lucru nu diminuă cu nimic tristețea nopților lungi și întunecate. Dar cea mai izbitoare schimbare se vedea la ghețari, a căror suprafață se micșora într-un ritm alarmant. *Snæfellsjökull* era un exemplu bun: vulcanul acoperit de gheață, faimosul punct de plecare al *Călătoriei spre centrul Pământului* a lui Jules Verne, era de-acum doar o umbră a ceea ce fusese odinioară.

Se aflau acum pe ultimul ghețar din turul lor, *Langjökull*, care cunoscuse și el zile mai bune. Din iarna 1997-1998, le spusese ghidul, ghețarul pierduse trei metri în înălțime, iar suprafața lui se redusese cu 3,5%. La școala de ghizi învățase să prezinte astfel de cifre turiștilor, alături de discursul obișnuit despre calota glaciară, care reprezintă 11% din suprafața Islandei și conține un volum de apă echivalent cu precipitațiile dintr-un sfert de secol.

Petrecuseră noaptea precedentă la Húsafell și porniseră spre ghețar la ora unsprezece dimineața. Era un grup foarte ușor de gestionat; aproape toți erau în formă și echipați cu bocanci de drumeție de ultimă generație și echipament de protecție. Nu fusese niciun incident neplăcut, nimeni nu se îmbolnăvisese, nu se plânsese și nu făcuse vreo scenă; toată lumea părea hotărâtă să profite la maximum de excursie. Mai devreme făcuseră o drumeție de-a lungul marginii ghețarului, apoi pășiseră cu grijă pe suprafața de gheață. Zăpada compactată scârțâia la fiecare pas, iar suprafața ghețarului era brăzdată de pâraie repezi din topire. Ghidul mergea în față, bucurându-se de aerul rece care se ridica dinspre ghețar spre fața ei. Era destul de mult trafic aici. Văzând toate jeepurile și snowmobilele gonind pe gheață, germanii o întrebaseră dacă mersul cu mașina pe ghețar era un sport popular printre islandezi, iar ea dăduse un răspuns evaziv. Deși era bine pregătită, de multe ori reușeau să o surprindă cu întrebări neașteptate, cum fusese și cea de la micul-dejun: *câte tipuri de brânză se produc în Islanda?*

Făcuse școala de ghizi după ce turismul începuse să ia avânt cu adevărat. Până atunci, fusese șomeră timp de opt luni. În plus, își pierduse apartamentul, pentru că nu reușise să-și achite ipoteca după criza financiară, iar bărbatul cu care era într-o relație se mutase în Norvegia. Era constructor de meserie și, găsimd acolo mai mult decât suficient de lucru, declarase că nu avea să se mai întoarcă niciodată pe „insula asta de rahat”, după ce o adunătură de idioți reușiseră s-o ducă la faliment. Apoi cineva îi spusese că turismul avea să fie următoarea mare afacere. Odată cu prăbușirea valorii coroanei, Islanda devenise brusc o destinație accesibilă. La școala de ghizi li se spusese că vizitatorii străini iubesc Islanda pentru peisajele sale, pentru aerul curat și liniștea deplină.

Nimeni nu pomenise însă despre cadavre prinse în ghețari.

Germanii se strănsură în jurul ei, urmărindu-i privirea către ceea ce părea a fi un cap uman ieșind din gheață.

- Ce este? întrebă o femeie, apropiindu-se.
- E un bărbat? întrebă alta.

Deși fața era acoperită aproape complet de un strat subțire de zăpadă, se puteau distinge nasul, orbitele ochilor și cea mai mare parte a frunții. Restul capului și trupul erau îngropate în gheață.

- Ce s-o fi întâmplat cu el? se întrebă cu voce tare un al treilea membru al grupului.

Ghidul își aminti că acesta era medic, pensionar.

- O fi acolo de mult? întrebă altcineva.
- Așa se pare, spuse medicul, îngenunchind lângă chip. Nu a murit înghețat azi sau ieri.

Cu grijă, folosindu-și mâinile goale, îndepărtă zăpada până când întreaga față fu vizibilă.

- Nu atinge nimic, îl avertiză soția lui.
- E în regulă, nu fac nimic mai mult, răspunse el.

Medicul se ridică și făcu un pas înapoi, astfel că văzură cu toții fața bărbatului, care părea modelată din porțelan; pielea părea subțire, ca o foaie de hârtie, gata să se facă fărâme la cea mai mică atingere.

Nu exista nicio modalitate de-a deduce de cât timp era acolo, deoarece înghețul împiedicase descompunerea. Părea să fi avut în jur de treizeci de ani când murise. Avea o față lată, cu o gură mare, dinți puternici și ochi adânciți în orbite, deasupra unui nas frumos. Avea părul des și blond.

- Nu ar trebui să anunți poliția, dragă? întrebă soția doctorului, întorcându-se spre ghid.

- Da, desigur, răspunse aceasta, distrată, incapabilă să-și desprindă privirea de pe chipul bărbatului. Desigur. O să fac asta chiar acum.

Scoase telefonul, sigură că avea semnal. Avea mereu grijă să rămână în zone cu acoperire telefonică sau radio, în caz de accidente.

- Suntem aproape de *Geitlandsjökull*, le explică ea celor de la serviciile de urgență, după ce anunțase descoperirea.

În timp ce vorbea, privirea îi căzu asupra vulcanului cu vârful plat care dăduse numele părții sud-vestice a ghețarului. Atunci când se documentase pentru această excursie, citise că, dacă ghețarul avea să continue să se topească în același ritm, până la sfârșitul secolului avea să dispară cu totul.

Când ieși într-un târziu din bar, în viscolul năprasnic, era beat rău. Nu-și mai văzuse prietenul de cel puțin o oră; probabil că plecase acasă. Ca de obicei, se întâlniseră devreme ca să urmărească meciul împreună. Fusese un meci bun, iar după aceea el intrase în vorbă cu niște băieți necunoscuți, în vreme ce Ingi se mulțumise să-i asculte, posomorât, fără vreun cuvânt. Așa se întâmpla deseori cu Ingi când bea: pur și simplu stătea acolo, fără să scoată o vorbă.

Își plecă fruntea și își adună haina în jurul trupului firav, apoi porni prin viscol. Zăpada i se așternu imediat pe haine și, în scurt timp, începu să simtă acut gerul și să se blesteme că nu-și luase salopeta de lucru, care era bine căptușită și l-ar fi apărât de orice i-ar fi aruncat natura în cale. Era greu în diminețile de iarnă când trebuia să părăsească baraca încălzită și să iasă pe șantier, dar două cești de cafea, o țigară și salopeta albastră îl ajutau mult. Nu era nimic complicat. Plăceri simple; trebuia doar să știi să le apreciezi. Fotbal și o bere rece. Cafea și o țigară. O salopetă groasă iarna.

Se mișca repede, dar nesigur, pe trotuar, cu gândurile la fel de rătăcite ca urmele pașilor săi prin zăpadă.

Avusese impresia că unul dintre cei cu care stătuse de vorbă la bar îi era vag cunoscut, dar îi luase ceva timp să-i pice fisa. Lumina era slabă, iar bărbatul purta o șapcă de baseball cu cozorocul

tras pe frunte. Schimbaseră câteva remarci despre meci și descoperiseră că țineau cu aceeași echipă. În cele din urmă, incapabil să se abțină, începuse să vorbească despre Öskjuhlíd și îl întrebă direct pe tip dacă nu cumva el fusese cel cu care se întâlnise acolo și dacă își amintea de acea seară.

– Nu, răspunsese bărbatul.

Privirea pe care i-o aruncase de sub cozoroc îi spulberase însă orice îndoială: el era.

– Tu ai fost, nu-i așa? exclamase, uimit și încântat. Tu ești! Nu-ți amintești de mine? Nu-mi vine să cred! Te-au căutat vreodată polițiștii?

În loc să-i răspundă, bărbatul își plecase și mai tare capul.

Dar el nu abandonase subiectul. Povesti cum se dusesse la poliție cu câțiva ani în urmă, dar nimeni de-acolo nu-l luase în serios. Poliția primise o mie de ponturi, iar el era doar un copil pe-atunci, așa că poate...

– Lasă-mă-n pace, murmurase bărbatul.

– Poftim?!

– Nu știi despre ce vorbești, continuase bărbatul, furios. Lasă-mă-n pace!

Apoi se ridicase și ieșise din bar, trântind ușa.

El rămăsese locului, uluit de coincidență: era chiar același om! Încă se minuna de atitudinea lui atunci când, câteva minute mai târziu, ieși la rândul său din bar, clătînându-se, și porni spre casă. Când ajunse pe Lindargata, ninsoarea se întetise, încât abia dacă se mai zărea următorul felinar. Începu să traverseze grăbit strada, plănuiind să anunțe poliția cât mai curând. Când era pe punctul de a ajunge pe cealaltă parte, simțurile lui amortite înregistrară un pericol. Împrejurimile fură brusc scăldate într-o lumină orbitoare, și, peste vuietul vântului, auzi urletul unui motor apropiindu-se cu viteză. O clipă mai târziu zbura prin aer, simțind o

durere sfâșietoare în coaste, apoi, cu capul înainte, se prăbuși pe trotuarul pe care viscolul îl curățase de zăpadă.

Hârâitul motorului se estompă și totul redeveni tăcut, în afară de urletul vântului. Viscolul continua să se dezlănțuie în jurul lui, fulgii tăioși biciuindu-i pielea descoperită și pătrunzându-i prin geacă. Nu se putea mișca, își simțea tot corpul ca o masă dureroasă, dar cea mai acută durere o simțea la cap.

Își desfăcu buzele ca să ceară ajutor, dar nu reuși să scoată niciun sunet.

Timpul trecea, dar el nu-i mai percepea curgerea. Durerea se estompase, la fel și frigul. Alcoolul îi amortise simțurile. Gândurile i se întoarseră la bărbatul din bar, iar apoi mai departe, în copilărie, la rezervoarele cu apă termală de pe dealul Öskjuhlíd, unde îi plăcea să se joace, și la incidentul la care asistase acolo pe când era copil. Era absolut sigur. Se mai întâlniseră o dată.

Era același om.

Nu avea nici cea mai mică îndoială.

Konrád deschise ochii atunci când auzi sunetul telefonului mobil. Nu reușise să adoarmă, dar asta nu era ceva nou. Pastile, vin roșu, o meditație sterilă... nimic nu părea să aibă vreun efect asupra insomniei lui.

Nu-și mai amintea unde-și lăsase telefonul. Uneori era pe noptieră, alteori într-un buzunar de la pantaloni. Odată îl pierduse pentru câteva zile, apoi îl descoperise, într-un târziu, în portbagajul mașinii.

Se ridică din pat, intră în sufragerie, apoi urmă sunetul până în bucătărie, unde telefonul vibra de zor pe masă. Afară, noaptea de toamnă era de-un întuneric desăvârșit.

– Îmi pare rău, Konrád, știi că te-am trezit, șopti o voce de femeie la celălalt capăt.

– Nu, nu m-ai trezit.

– Cred că ar trebui să vii la morgă.

– De ce vorbești în șoaptă? întrebă el.

– Așa fac?! zise femeia, apoi își drese glasul.

Se numea Svanhildur și era medic legist la Spitalul Național.

– N-ai auzit știrile? întrebă ea.

– Nu, spuse Konrád, de-acum complet treaz.

Tocmai răsfoise câteva hârtii vechi de-ale tatălui său, iar insomnia se datora, măcar parțial, lucrului ăstuia.

– L-au adus pe la ora opt, spuse Svanhildur. L-au găsit.